

דעה

חנוך רוזן

אל תיחננו להם רובים

הם יורים גם במקהלות. נכון לתכשיר, 31 בדצמבר הקרוב, יתכנס החיסול, זו החרועה שנמסרה בע"פ לנהלה, עליי פרנסי משדר האמנויות.

אל תיחננו להם רובים, כתב בשעתו אלתימן, והוא כנראה התכוון לסייפונשף, התיבותיים' כל כך, במשרד האמנויות.

האם מישהו העז לחשוב להטל את התאיטרונו הלאומי ה'בינה' רק משום שרמתו נפלה, והוא יצר גרועות נוראיים? אבל במקהלה הלאומית רינת' מותר להשתלת. נכון שהיום רינת' בצרות ומתפקדת לא טוב, אבל עריין היא המקהלה הטובה ביותר שלנו (פרט למקלות האופרה, שממלאת פונקציה שונה לחלוטין). את מי אתם מחסלים?

הלכתי כשבת לשמוע את רינת' במה שהפך למעין קונצרט־מחאה. הקהל בא בהמוניו להודות עם המקהלה, ונכוחותו הרועמת באה כנגד הטמטום של הממסר. זה לא היה קונצרט טוב אך גם לא רע, אבל זה לא מה שחשוב. כי גם אם הקונצרט רע, אין כל סיבה לסגור מקהלה חשובה עם מסורת בת 40 שנה.

איזה אסון. אבנר איתי, מנהלה המוזיקלי, הוא מנצח רע. כי מי שמנצח מתוך עצירות מוזיקלית, מי שאצלו המוזיקה יוצאת טטוחה כמו קרש־ג'ורז'ק, הוא מנצח רע. איתי הפך את רינת' למשאית עם מעצורי אוויר. נושפים ובושמים. איזו אירוניה. רווקא היום ממצאים חומרים חשובים שהיו אי־פעם ברינת', אז רווקא כמה החליטו לירות?

מעשה בנהג שנסע במכונית ולא עצר בארוס. נסע כמהירות מותרת וגרם לתאונות. מה עושים חכמים? הולכו וחיטלו את המכונית, והפקידו כיריו מכונית חדשה. זה בדיוק מה שקורה כאן. מחסלים את רינת', אבל הנתג'המנצח ימשיך לחלל תאונות מוזיקליות.

השרה אלוני אולי שכחה שהיחורים, לפני שהקימו לעצמם מדינה, הקימו להם תזמורת פילהרמונית לתפארת. אנשים קטרי יום גם באו לשר במקהלות פועלים. כטרם היו ממשלה ושרים ליברליים – וידעה כאן רמה איכותית במוזיקה. את רינת', למשל, הוליד איש יחיד – גארי ברתיני. לא ממסר. אם משרד ממשלתי היה צריך להוציא אותה, היתה לבטח נולדת מפלצת.

של שום סגור את מקהלת קאמרן. הקאמריות איימו שיחטלו אותה. היום על רינת'. מתר יהיה תורה של תזמורת ראשוני לציון או אפילו הפילהרמונית. למשלה יש, כנראה, משרד חוש: שדרו שילוח האמנויות. שמה אלוונים, אז טוב יותר, בשם הליברלים האתימי. אל תיחננו להם רובים.

ואם הברירה?

לפני שנה החלטתי לעזור הכל, ולעשות מוזיקה כמו שאני רוצה. או לא הופעתי, ישנתי חצי שנה בבית עם רע מוכית ובתתי חומר. אני אוהב את החוצאת, אבל נהיה לי מזה גם חור כזה גדול בננק, משהו כמו 20 אלף שקל, שעד היום אני לא יכול לסגור.

– ואיך הצלחת לעבור את התקופה הזאת?
גינז (ועיריא, בעל חברת התקליטים 'נענע יריק') הלוח לי כסף. היום אני מסתדר איכשהו, אני מופיע, מוכר קצת תקליטים, אבל אין אף אחד שמבטיח לי משהו לעוד 15-10 שנים. וזה מפחיד.

יכול להיות שאם זה יימשך ככה, אני אצטרך לעשות מהפך ולהשוב על כסף במקום על מוזיקה?
אם יש נקודה שאני מתחבר לזה, זה לא רווקא הפסיכיות, אלא הברירות. הלבד בתוך המרחבים.

– אבל אתה לא לבד.
לבר, זה לא מצב פיזי, אבל אני חושב שרוב האנשים הם בסופו של דבר לבר, הם נורדים. אתה חי לבר ומת לבר. כשמואבת לך הרגל, בסופו של דבר זו רק הרגל שלך.

– אתה יכול, למשל, לשתף את יעל, וזה המון.
גנזו, יש רגעים מעטים של חסד, בהם אנשים מרגישים את סוג יקרבה הוזה. אבל אני לא מאמין בתחושת הכיבוד ומרגיש מחובר יותר לעולם הפנימי שלי. הלבד זו תחושה טובה. לא הייתי רוצה להיות אחרת.

– התאהבות היא רגעיה המדי?
התאהבות זו להיות תחת השפעה של סם נורא חזק. לא לישון כמעט ולא לאכול. אני חושב שרוב האנשים שמאוהבים, לא נמצאים ממש בהכרה. השכל לא מתפקד בשום צורה. אם השכל היה מתפקד, לא היית מתאהב. התאהבויות שלי הן אופוריה מוחלטת.

הכל טוב, הכל יפה, העולם מחירך והשמט ורחבת. עכשיו אני מנסה להיות מהרגע?
ואתרי הרגע? אתה לא חושש להיות עוד 4-3 שנים לבד?

– אין לי שום בעיה עם המחשבה הזאת. להיות לבד זה לא רדד רע, פסימי. נראה לי שהאידיאל של זוגיות ומשפחה זה טעות. היום אני לא בטוח שזה הרבר הנכון.

לפני שנה החלטתי לעזור הכל, ולעשות מוזיקה כמו שאני רוצה. או לא הופעתי, ישנתי חצי שנה בבית עם רע מוכית ובתתי חומר. אני אוהב את החוצאת, אבל נהיה לי מזה גם חור כזה גדול בננק, משהו כמו 20 אלף שקל, שעד היום אני לא יכול לסגור.

– ואיך הצלחת לעבור את התקופה הזאת?
גינז (ועיריא, בעל חברת התקליטים 'נענע יריק') הלוח לי כסף. היום אני מסתדר איכשהו, אני מופיע, מוכר קצת תקליטים, אבל אין אף אחד שמבטיח לי משהו לעוד 15-10 שנים. וזה מפחיד.

יכול להיות שאם זה יימשך ככה, אני אצטרך לעשות מהפך ולהשוב על כסף במקום על מוזיקה?
אם יש נקודה שאני מתחבר לזה, זה לא רווקא הפסיכיות, אלא הברירות. הלבד בתוך המרחבים.

– אבל אתה לא לבד.
לבר, זה לא מצב פיזי, אבל אני חושב שרוב האנשים הם בסופו של דבר לבר, הם נורדים. אתה חי לבר ומת לבר. כשמואבת לך הרגל, בסופו של דבר זו רק הרגל שלך.

– אתה יכול, למשל, לשתף את יעל, וזה המון.
גנזו, יש רגעים מעטים של חסד, בהם אנשים מרגישים את סוג יקרבה הוזה. אבל אני לא מאמין בתחושת הכיבוד ומרגיש מחובר יותר לעולם הפנימי שלי. הלבד זו תחושה טובה. לא הייתי רוצה להיות אחרת.

– התאהבות היא רגעיה המדי?
התאהבות זו להיות תחת השפעה של סם נורא חזק. לא לישון כמעט ולא לאכול. אני חושב שרוב האנשים שמאוהבים, לא נמצאים ממש בהכרה. השכל לא מתפקד בשום צורה. אם השכל היה מתפקד, לא היית מתאהב. התאהבויות שלי הן אופוריה מוחלטת.

הכל טוב, הכל יפה, העולם מחירך והשמט ורחבת. עכשיו אני מנסה להיות מהרגע?
ואתרי הרגע? אתה לא חושש להיות עוד 4-3 שנים לבד?

– אין לי שום בעיה עם המחשבה הזאת. להיות לבד זה לא רדד רע, פסימי. נראה לי שהאידיאל של זוגיות ומשפחה זה טעות. היום אני לא בטוח שזה הרבר הנכון.

סימנים של תקווה

השנה האחרונה היתה דרמטית מבחינתו של ברי סחרוף. אחרי שנפרד מתאומו הסיאמי רמי פורטיס, נפרד גם מאשתו, עבר לחיות עם יעל אבקסיס והוציא תקליט שני שנמכר לאט מדי ומעט מדי. האוברדרפט ענק והעתיד הכלכלי מעונן, אבל סחרוף אומר שהוא מרגיש טוב: „היו תקופות שהייתי מדוכא, פסימי ותלוש. היום אני רוצה להיות פה ונהנה להיות פה”

למרות התפוכות שעברו עליו בשנה האחרונה, סחרוף ניגון ואופטימי. חצי שנה עברה מאז יצא אלבומו השני, רגעים של חולשה, וגם על סחרוף עברו לא מעט רגעים כאלה. מלבד הפרידה מפורטיס, הוא נפרד בשנה האחרונה גם מאשתו יעל, אם שני ילדיו, אחרי 11 שנים ביחד, וחי עכשיו עם יעל אבקסיס ברחה שכורה.

לירדה זו מניעה גם שני ילדיו, איתי והונגו, וכשהם מגיעים, סחרוף מתנהג בדיוק כמו כל אמא אווה אחרת. האלבום עושה את שלו לאט. רק ששת אלפים עותקים נמכרו ממנו, אבל סחרוף מערד, מתרבה באיך ומפיע, אם כי פחות משהוא צריך ומגיע לו. אין בארץ הוו מועיני רוק נורמליים, ודי מתסכל אותו שילחונם עומדים בטוטטים, בכנבוקי בירה ובצ'יפסים. מצר שני, הוא מכין שאין לו ברירה.

כשנה האחרונה תפח האוברדרפט שלו לטמרים מראיגים של כ־18 אלף שקל. התפועת כערד התפיוו במקמט את כויו המרקונים. כשואי מסתכל אחרת ואומר, לא אלהה, אני עוד מעט בן 40, ומה יש לי חוץ ממגבר ושתי גיטרות, או אני טיפה לחוץ, הוא אומר. „אני לא אדם עם שאיפת חומרות, אבל מטינד אוי שני לא בית. מפחיר אותי להגיע לויקה בלי ביטחון מינימלי.”

רוכ המוזיקות בארץ הם בצבאי. אני כל הזמן במרדף אחרי השפל. מרדף מאדור מתסכל. שאני רוצה לעזור ולהיכנס לעבודה על תקליט חדש, אני פשוט לא יכול. אני חיוב להמשיך להופיע בזיון קומבינה שלא תרוח. בתריסר. בורים כאלה. רווקא היה לי מול שהשנה הופעתי בכמה מסביבות סיום של בתיספר. מעבר לזה אין איפה להופיע.

מצד שני, אני מסתכל על יאפים כאלה, שמרווחים המון כסף, ולא מקנא בהם. לא מקנא בכמויות שלהם, לא מקנא בבתיים שלהם ובטיטות לח'ל. אני כל מקנא באנשים שיכולים להסתפק במועט, שמוסגלים להיות מאושרים מרובים נורא קטנים: שמש, ים.”

– ומה חיוב?
השתתפתי לפני כמה זמן כרוגמן בפריסומת של קרוקקר'. באופן מאוד מוזר זה היה הסכום הכי גדול שהרווחתי בחיים שלי. הבנק שלי כבר עצי לי הכל. התחיל להתור לי ציקים, היה לי צר עיקול של הביטוח הלאומי. חובת כאלה פשוט, מהשמיים נפלה עליי האפשרות הזאת. אני לא אוהב את כל הקטע של כול-בויניקיות, זה מאדור פוגע בריכוז, אבל מה לעשות.

כבר הרבה זמן שסחרוף לא היה שלן כפי שהוא עכשיו. „אני מרגיש טוב. ממוקד, מרויק. פעם הייתי שוקע גם בדיכאונות. הייתי מאבד מנותק מעצמי. מין תחושת חוסר מנוחה היסטרי, לרוב בחרותי. בקיץ אני מרגיש שבל לי לצאת, ללכת לירקוד. אני מסוגל ללכת בשעות הקטנות של הלילה למועדונים ולרקוד שעות ברציפות. עם מינימל קומפקט היו לי תקופות, שהייתי די מרוכז ופסימי. הרגשתי תלוש, בלי מיקום מגודר. היום סגרת ובריים: אני יודע שאני פה. אני יודע שאני רוצה להיות פה, ואני מרגיש שאני נהנה להיות פה.”

– מה מעסיק אותך בתקופות האלה?
בעיקר צרות. הפחד מכישלון, מויקה. הפחד שאני לא עושה מספיק, וגם סתם חוסר ביטחון, הרגשה שהכל אוויר, שהכל בורה. אחר הבריים שהכי מאפינים את הישראלים זה הסחבקות. אני מרגיש הרכה פעמים שאני רק רוצה לברוח מהסחבקות הרוחה הזאת. אני נהנה גם להיות לבד.

– במקצוע כמו שלך קשה לברוח מזה.

– אתה מעצטר. אולי היה כזה סיכון. הקשר היצירתי בינינו,

לא התברך, התייצב, רווקא מפני שתמיד עשינו דברים לפני האחרים, הינה לי הרגשה שאנחנו מהחילים להמריח משעמום. אני חושב שאם היינו ממשכים יחד, לאנשים היה נמאס באושהו שלב. היום אני מרגיש הרבה יותר טוב מהבחוינה הוו. אני מרויח פחות כסף, אבל אני עושה דברים שאני מרגיש איתם טוב. אני מקבל פרקים. כטוח שנהוו לעשות דברים כיהר, כשגרניש את זה. זה יכול להיות עוד שנה, זה יכול להיות עוד שנתיים. ברור שאם נחזור לעבוד, זה לא יהיה בקטע של קאמבק, אלא עבודה.”

– מה עשתה לכם הפרידה?
פורטים וגמר עשיו תקליט שיחיר אותה, לדעתי, לתרועה. התקליט שלי היה צער גדול קרימה, כי בפעם הראשונה כחי כתבתי טקסטים, ופיתחתי כיוון פחות רוקי. קצת נמאס לי מרוקנד'ול ומרעש של גיטרות ורוק סטנדרטי. אני מאוד אוהב לשמוע את ההיפופיס. גם בראנס וכמויקה מוחרית יש דברים שאני

יבסן הכל אני לא אדם עם שאיפות. הרב היחיד שמטרדר אותי, הוא שאין לי בית. סחרוף

– זה דורש מאמצים. אני מנתק את הטלפון ועושה פחות או יותר את הבריים שאני מוכרה. החברים שלי מבינים את זה. תקופות כמעט בקשר עם אף אחד, מלבד רע מוכיח.”

– גם אתה מאלה שאובכים?
כן, במקופות קשות של פרידות מנשים. מערכות יחסים תמיד היו מורכבות מיי בשבילי וכרוכות בהרבה סבל. לקח לי זמן עד שהייתי מתאהב, ואו הייתי מתאהב עד הסוף. יש סרטים עצובים שאני דומע איתם לגמרי. גם בצבא, כשנה הראשונה, היו תקופות שהייתי בוכה. שם חשבת הכי הרבה שנמאס לי להיות.”

– פשימיק לך, למי אתה פוגנה?
עד. עכשיו הייתי נשוי. כשהציק לי, הייתי מספר ליעל, אשתי.”

שנים ארוכות זוהו פורטיס וסחרוף כישות אחת, מאז היו נערים. החברות הזאת נשארה חזקה גם היום, למרות שכבר אינם מופיעים יחד. סחרוף עריין בונה על הקאמבק.

„הבנק שלי כבר עצר הכל.”

התחיל להחזיר לי ציקים,

היה לי צריעיקול של הביטוח

הלאומי. חובות כאלה. ואז,

מהשמיים נפלה עלי

האפשרות לדגמן לקרוקר',

וזה היה הסכום הכי גדול

שהרווחתי בחיים שלי”

„אף פעם לא הייתי נהמר,”

אחד שמחליף חברת כל

חודש. זיונים זה דבר טוב,

למרזות שאף פעם לא

השקעוני בקטע הזה אנרגיית.

או שאני עם בחורה או שאני

לבד. אני חושב שהעומק

יותר חשוב ביהיסים”